

Και τὴν ἀπεργὸν Ἑλλάδα,
τῆς μαλάκας τὴν κοιλιάδα,
τὴν κτυποῦσαν ἀμειλίχως Κάρολοι τε καὶ Κοβούργοι,
Βιευγύθιοι, Παταϊνάκκι, Κρούμιων τέρατα καὶ μοῦργοι.

Κι εἶχε δόρατα μακρὰ
κι εἶχε τῆς σπαλκταῖς στίβα,
κι ὕμνος ἦτο σὺν νεκρῶ
κι ἀδρανῆς λοκομοτιβκ.

Κι ἐσφάζοντο ὅτῃ Βουλγαρικά κι ὑπέφραχν μαρτύρια
Ρωμηῶν ὁμογενεῖς,
ἀλλὰ συλλαλητήρια
δὲν ἔκανε κανεῖς.

Ὁ κόσμος πᾶς δὲν ἤθελε μὲ λόγους νὰ κουφαινεταί,
κι ἐγώ, ποὺ μὲς ὅτῃν κερφεὶν Βλαχο-Βουλγάρους τρώγω,
μωρὲ κανέναις ρήτορας, ἐφώνωζα, δὲν φαίνεται
γιὰ τῆς καινούριας συμφοραῖς νὰ πῆ κανένα λόγο;

Κανεῖς δὲν ἤθελε, μακακρεῖ,
ἔχθησαν οἱ στωμίλοι,
κι ἄλλου βροντοῦσανε νερὰ
κι ἄλλου κτυποῦσανε μῦλοι.

Κι αὐτὸς κι ἔκεινος ἔσκουζε πῶς ἔσπεριτο πόρων
καὶ κάσσαις ἀδεζαῖαν συγὰ Ταιμειῶν διαφῶρων,
κι ἔσκέπτετο κι ἐφρόντιζε πληθὺς κυβερνητῶν
πῶς νὰ πληρώσῃ τὰ κενὰ Ταιμειῶν καὶ Στρατῶν.

Ὅλο κενὰ, παντὸ κενὰ, κενότῃς πέρα πέρα,
καὶ σκέψις πῶς νὰ πληρωθῇ κάθε κενὸν μ' ἄρα.
Κι ὅσοι τῆς κάσσαις ἀδεζαῖαν, βρετ Περικλῆ, ποὺ χάσκεις
καὶ φάσκεις κι ἀντιφάσκεις
ὅτῃν Ἐσπερία πῆγαιναν νὰ κάνουν ζεραντώματα
κι ἐσπούδαζαν κι ἐγύριζαν κι ἐπέρινε διπλώματα.

Ἀργαὶ γαστέρες ἐδοσκν ὅτῃ κράτος τῆς μαλάκας,
κι ἐγινε καὶ παράσημον καὶ τάγμα τῆς ἀμάκας,
κι ἐγέλα κάθε κύριος μαρμαίρων εὐκλέως,
κι ἐγέλα κι ὁ κυρίαρχος, κατ' Ἀττικὸς λέως.

Κι ἡ θάλλουσα κι ἡ φλέγουσα τοῦ πνεύματος ἐστία
κατήντησε σαποκοιλιά νὰ γίνῃ τεραστία,
καὶ δωρεὰν ἐγύρευε καὶ μ' ἔβουα δημόσια
πολυτελεῖ συμπίσια,
κι ἐμυροβόλου γύρω τῆς ἀρώματα καὶ νάρδοι
κι ἐγκωμια τῆς ἐπλεχαν βουλιμιώντες Βάρδοι.

Τοιοῦτον νέον δράμα δοξάζον τὴν πατρίδα
ἐνμίσια πῶς εἶδα,
κι ὕμνησα Γῆρο καὶ Βουλκὰν σημερινὰς τριήρεις,
κι ἂν θέλῃς τώρα πρόσελθε γενναίως νὰ μὲ δείρῃς.

Π.—Ἐγὼ ποτὶ δὲν ἀπεργῶ ὅσῳ βίου τὸν ἀγῶνα,
καὶ θὰ σοὺ δῶν γαστοκωκίαι καὶ νῦν καὶ ὅτῃν αἰῶνα.

Ἐκ Ρουμανίας ἐπιστολὴ ὅτῃν πατριώτῃ τὸν Φαουστῶ.

Μόλις κι ἐμεῖς συχάσαμε ἡγάκι μὲ τὴν Κρήτην,
ζυλῆνε συμπολιτῆν,
κι ἄλλο συλλαλητήριον ἀνάμεστον μακίνας
μ' ἔσα ὅτῃ Καλαφάτιον τῆς οἴλης Ρουμανίας.

Σὲ τοῦτο δὲν ἡγύρευσε κανέναις Ἰωνάσκου,
μήτε κανεῖς Δισέσκου,
μήτε καμμὰ δασκάλισσα καθὼς τὴν Δεμονίε,
ποὺ ἴσαις μισσηληνικαὶ τὴν ἔσφιξαν μακίαι.

Σὲ τοῦτο νέος Μιραμπὸ Ρωμοῦνος ἀνεφάνη,
ὅπου κανεῖς τοῦ λόγου τοῦ τὴν δύναμιν δὲν φθάνει,
καὶ σὺν καὶ τοῦτον ρήτορα καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου
δὲν ἔβγαλῆς σήμερα τὸ κράτος τοῦ Κερόλου.

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῆς πῶς τὴν φωνὴν ἐντείνει,
τοῦτος θὰ κἀν πρᾶγματι ταῦτά μας τελατίνι,
καὶ μὲ τὴν ρητορεία του, καθὼς μοῦ λένε κι ἄλλοι,
σ' ἕνα παποῦται καὶ τὰ δὸδ ποδάρια μας θὰ βάλῃ.

Τὰ μέλη του καλλίγραμμα καὶ κατὰ πάντ' ἀκείρια,
στάσις σεμνῶς ὠραία,
καλεῖται δὲ Πουτσέρεα,
πρὸς δὲ καὶ Πουτσέρεα.

Ἄλλ' ὅπως κι ἂν τοῖζεται
καὶ τοῦτος δαιμονίζεται
κι ἀφρίζει καθ' ἑμῶν
μ' ἄλλόφρονα θυμῶν.

Κοσμεῖται μὲ κοσμήματα τιμῆς καὶ περιδέραια,
καὶ πλάσματα ἄγορατα
γεγὰ σου, τοῦ λέν, Πουτσέρεα,
τρὶς χαίρες, Πουτσέρεα.

Ἄνοικτιρῶνός μᾶς κτυπῆ καὶ μὲρβὸ ποὺ μᾶς φώτισε
φωνάει ὅτῃν Πουτσέρεα πατριῶτῶν παρία,
καὶ κάποιαις τοῦ Καλαφατῶ Ρωμοῦνοισι πατριώτισσαις
τὰ λυσσὰκὰ τῶν ἔραγαν γι' αὐτὸν τὸν Πουτσέρεα.

Καὶ καρποῖσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγαλλίαις.

Ἐβῆσαν κατ' αὐτάς καὶ τὰ Νεκρὰ Φιλήματα,
εἰς οἶτρον καὶ γραπὴν πρωτοφανῆ ποιήματα.
Αἰμίλιος Εὐρώτας ὁ ποιητὴς αὐτῶν,
κάθε γραφῆς κανόνια συντρίβων καὶ πατῶν.

Ἐστὸς κύριος Μεθῆριου Σάριαι, νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κι ἀληθινὸ, προσφίλεις ἡμῶν συμπολιταί.
Χαίρ' ὑπόψηιν φαμάκου κατὰ πάντα αὐτηρίου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον Ὀρθαλιματρίου.

Διὰ πᾶσαν ἔργασίαν ὁ Ρωμῆος θὰ εἶς οὐστήθ
τὸ λαμπρὸν Ἐπιτογραμμὸν Ἐθνοταῖου τοῦ Ἀποστόλου.
Ὁ, ἡ τυπωθῆ οἱ τοῦτο βγαίνει πᾶντα ἑλαιῶν...
ὅτῃν ὁδὸν τοῦ Πραξίτου, σὺν ἀρεθμὸς ὀνό.